

DOUGLAS KENNEDY

IDENTITĂȚI, FURATE

Traducere: Mihaela Simona Mărculescu

Printed in Romania

grupul dragoș print
fed print sa O societate Butan Gas
B-dul Tudor Vladimirescu, nr. 31, sector 5, București, ROMÂNIA
Telefon: 335.93.18; 335.97.47
Fax: 337.33.77

**EDITURA ORIZONTURI
EDITURA SIRIUS**

PARTEA ÎNTRU

THE BIG PICTURE

Copyright © Douglas Kennedy 1997

Toate drepturile asupra acestei ediții
în limba română sînt rezervate Editurii ORIZONTURI

B-dul Libertății nr. 4, bl. 117, et. 3, ap. 7, sector 4, cod 761061-București,
Tel: 337.48.81, 335.07.80, 0744.530.940, 0723.334.291; Fax: 337.48.22,
E-mail: lider@fx.ro, Site: www.trustul-lider.ro

Era ora patru dimineața, eu nu mai dormisem bine de săptămîni întregi, iar copilul plîngea din nou.

Copilul nu avusese cum să mă trezească – deoarece, atunci cînd începuse să urle, eu contemplam tavanul de cîteva ore bune, cu ochii larg deschiși. Dar eram atît de năucit de oboseală, încît mi se părea imposibil să mă mișc din pat. Vreme de mai multe minute, n-am putut decît să zac în continuare inert, pe cînd Josh, în vîrstă de patru luni, își forță plămînii către noi culmi de performanță.

Pînă la urmă, chiuielile sale, repetate cu tenacitate, au trezit-o cu forță pe nevastă-mea, Beth. Încă buimacă, dîndu-mi un ghiont mobilizator cu cotul, îmi adresă primele cuvinte din ultimele două zile:

– Ocupă-te tu de el!

Apoi se rostogoli pe partea cealaltă, trăgîndu-și perna peste cap.

M-am conformat ordinului primit, cu niște mișcări nesigure, teleghidate, ca de somnambul. M-am ridicat în sezut. Am pus un picior pe podea. Mi-am luat halatul dungat, aruncat pe un scaun de lîngă pat. Mi l-am pus peste pijamaua la fel de dungată și i-am strîns bine cordonul. M-am dus pînă la ușă și am deschis-o. Îmi începusem ziua de muncă – deși, de fapt, ziua mea de muncă nu se sfîrșea niciodată.

Camera copilului se afla vizavi de a noastră. Pînă acum o săptămînă, Josh dormise cu noi. Dar, spre deosebire de celălalt fiu al nostru, Adam, acum în vîrstă de patru ani, care după perioada critică a primelor opt săptămîni a început să doarmă

nopțile – copilul acesta avea probleme grave cu somnul. Refuza cu îndîrjire să cadă râpus de osteneală mai mult de două ore la rînd, iar atunci cînd se trezea, scîncetele lui ascuțite ne aduceau aminte că el avea nevoie de atenția noastră permanentă. Am încercat tot ce era omenește posibil, ca să-l determinăm să doarmă și el măcar opt ore – l-am ținut treaz pînă înnoapte, alimentîndu-l înainte de culcare cu două biberoane de lapte, ca să ne asigurăm că n-o să-l scoale foamea pînă a doua zi de dimineață, și i-am administrat o doză decentă de aspirină pentru bebeluș. Nu a mers cu nimic. Așa încît atunci am hotărît să-l mutăm în camera lui, crezînd că o să doarmă mai bine dacă era lăsat de capul lui. Nici o speranță. Acum pauza maximă dintre perioadele cu urlete era de trei ore.

Și, la cele douăzeci de săptămîni pe care le avea micuțul, Beth și cu mine ne aflam, ca de obicei, în fața altei nopți albe. Încercasem recent să mă autoconving că nervii noștri zdruncinați și oboseala cronică a amîndurora erau cauzele principale ale neînțelegerilor dintre noi – neînțelegeri care au culminat cu două seri în urmă, atunci cînd Beth și-a vîrsat tot veninul, spunîndu-mi că sînt un netrebnic. Neputînd să înghit o asemenea invectivă fără să ripostez, nu m-am lăsat nici eu mai prejos, blagoslovind-o cu calificativul „scorpie mahala-gioaică“.

Cu toate că trecuseră deja patruzeci și opt de ore de la acest amabil schimb de epitete, ea tot nu vorbea cu mine. La fel ca și luna trecută. După ce avusesem o dispută pe tema facturii noastre de la American Express, m-a tratat cu o indiferență totală, un întreg week-end. Sau ca acum două luni, atunci cînd a plimbat copilul cu căruciorul, iar pe mine m-a acuzat că sînt cel mai egoist bărbat pe care l-a consemnat vreodată istoria omenirii.

Astfel că insomnia mea nu se datora numai drăguțului de Josh. Mai erau și alte treburi minore care mă chinuiau. Ca și casa aceasta, de exemplu. Acum o uram.

Și nu că această casă a noastră ar fi avut ceva anume

pentru care să o urăsc. Ba dimpotrivă, era genul de vilă americană de la periferie, pe care mulți cetățeni ar fi foarte mîndri să o posedă – în stil colonial, cu două etaje, căptușită cu lemn vopsit în alb, cu obloane de un verde închis, cu patru dormitoare, o bucătărie cu loc de servit masa, o cameră de zi la parter și o curte în spate, mare de circa jumătate de acru, precum și cu un garaj separat, pentru două mașini. Prețul cerut inițial: 485 000 de dolari... dar în partea asta a Connecticutului a funcționat recesiunea, așa că am obținut-o la 413 000 de dolari, în 1991. Atunci, mai mulți colegi de la serviciu mi-au spus că „am dat lovitura“. Dar cînd am semnat contractul, împreună cu Beth, n-am putut să mă gîndesc decît la faptul că noi eram arhitecții propriei noastre încarcerări.

Ca și celelalte camere, cea a lui Josh este tapetată cu șipci de pin. Leagănul lui este din mahon, în stil colonial, cam de prin anul 1782. I se schimbă scutecele pe o comodă tot din lemn de pin, luată de la un vechi han din York, Maine. Cînd va crește mai mare, va putea sta într-un mic balansoar, în care a stat cu fundulețul și o progenitură de-a lui Nathaniel Hawthorne, și se va putea juca cu cîteva păpuși vechi, de paie, care, desigur, i-au ținut de urît și lui Harriet Beecher Stowe, în timp ce scria *Coliba Unchiului Tom*.

De unde cunosc eu atîtea amânunte despre mobila copilului meu? De la Beth, bineînțeles. La doi ani după ce ne-am mutat aici, ea a mătrășit toate obiectele funcționale, cumpărate cîndva de la Pottery Barn, și a decretat: „Vom locui în stil colonial“. Pentru Beth, asta nu a însemnat să mergem la cel mai apropiat magazin al lui Ethan Allen și să cumpărăm cîteva scaune din imitație de piele, cu aripioare, în stil Williamsburg, ci a însemnat faptul că în casa noastră totul avea să devină, în proporție de 100%, federalist. Astfel încît, timp de cîteva luni, ea a tot scotocit magazinele de antichități, de aici și pînă la New London, în căutarea unor paturi originale Shaker, a unor lădițe de pantofi Boston Whaler, a unui scaun cu spătar înalt pe care l-a găsit într-o casă de rugăciuni din Provi-

dence. Prin urmare, fiecare obiect trebuia să aibă istoria sa. După spusele lui Beth, însuși Thomas Jefferson a făcut o partidă de sex dezlănțuit, cu una dintre amantele lui, pe divanul nostru franțuzesc. Iar cele trei perdeluțe brodate, care atîrnă în baia noastră, au fost croșetate chiar de sora vitregă a lui Daniel Webster... sau era vorba de nepoata lui oarbă? (eu cam încurc toate amânuntele astea).

Pentru ea a devenit o adevărată obsesie treaba asta cu mobila originală. și încă o obsesie costisitoare care mi-a supt toți cei 79 000 de dolari primiți ca primă de Crăciun în acel an. Dar eu am lăsat-o în plata Domnului, cu antichitățile ei cu tot pentru că astfel avea și ea o ocupație, într-un moment în care încerca să treacă peste o mare dezamăgire. O vreme, pentru că i-am cumpărat toate fleacurile pe care și le dorea atât de mult, nu a mai fost aşa de frustrată. Dar, în final, s-a plăcuit să tot bată sălile de licitații, într-o vînătoare nebună, după nu-știu-ce set de tapiserii originale de Audubon. Casa era complet mobilată. și exista mîndria colecționarului. Cînd au început să-i apară prietenele în vizită, ea putea să-și petreacă și ore întregi vorbindu-le neostenită despre originea unui vas de porțelan, din 1789, pentru pământul de ras, deținut cîndva de un oarecare comandant de vas din East Sandwich, Massachusetts. Deși Beth nu mi-a mărturisit-o niciodată, eu știam că disprețuia profund, în sinea ei, tot ce realizase adunînd maldărul ăla de vechituri, că întelegea că nu este decît o tactică diversionistă, destinată să-i distragă atenția de la cîteva adevăruri neplăcute. Ca și mine, ajunsese să urască această casă... cu toate bulendrele din ea.

Pînă să ajung eu la leagănul lui Josh, copilul atinsese piscuri paroxistice, de nedescris, ale perfecțiunii zbieratului. Ajunsese deja la acele momente tumultuoase, în care țipetele unui bebeluș se transformă într-un urlet neîntrerupt, prelung și sfîșietor. Cînd era și el de aceeași vîrstă, Adam fusese ușor de potolit: îi băgam suzeta în gură, îl legănam puțin, îi luam suzeta și îi dădeam biberonul cu lapte cald. Însă pe Josh nu

puteai să-l liniștești așa. Lui îi place la nebunie să strige și nu merge să-l păcălești numai cu suzete, cu nițel legănat și cu sticluțe de lapte. Mai trebuie să te și fișii cu el prin cameră, vreo oră. Trebuie să-i stîrnești amuzamentul și să-i cînți. Dacă îndrăznești cumva să taci măcar o clipă, el începe instantaneu să scîncească. Dacă te așezi, chiar ținîndu-l în brațe, în vreun fotoliu, urletele sănt reluate cu rîvnă. Este un adevărat terorist ce refuză cu îndîrjire să renunțe, dacă nu-i îndeplinești toate dorințele.

În patru labe, am căutat pe podea suzeta, pe care o aruncase cît colo. Iar după ce am găsit-o – sub comodă –, am încercat să-o sterilizez, cu propriile mele buze, băgîndu-i-o apoi în gură. Pe urmă, l-am luat din leagân și, ținîndu-l pe umăr, am început să cînt fals, o variantă originală a lui „Nani, nani, puiul...“ El a scuipat atunci suzeta și a reînceput să plîngă. Pe la jumătatea scării, suzeta a ajuns din nou pe podea. Iar cînd a mai văzut și sticluța cu lapte, care îl aștepta în bucătărie, lîngă cuptorul cu microunde, a început să urle de nerăbdare, dar rău de tot, în acele douăzeci de secunde care au trecut pînă am încălzit-o.

Comparativ, Adam a fost un bebeluș model – genul acela dulce și tăcut pe care-l vezi în reclamele la scutece absorbante. Dar Josh e dolofanel. E un mic voinic. Cu un cap supradimensionat, cu un nas de boxer și cu temperamentul vulcanic al unui pitbull întărîtat. Bineînțeles că îl iubesc... dar nu sănt siguri, încă, dacă îl și plac. Mă face cam nervos, și nu doar pentru că plînge mai tot timpul și nu pare prea mulțumit de faptul că a fost adus pe lume. Cred că nervozitatea este legată și de constatarea că – la fel ca și toată casa asta – el reprezintă o cătușă în plus. Un prieten de-al meu s-a exprimat altfel: cînd îi se naște primul copil, încă mai trăiești cu speranța că ai destul spațiu de manevră; că nu te-ai îngropat într-o viață plină de ipoteci. Dar cînd vine și al doilea, devii cu-adevărat un familist. Ești scufundat pînă peste cap în obligații de tot felul. Si știi prea bine că nu vei mai fi niciodată

un om liber, care să acționeze în voie în lumea asta.

Desigur, am și eu o teorie în legătură cu motivele care-l fac pe Josh să plângă atât de mult: el nu face decât să reacționeze la dușmania dintre părinții lui. Copiii simt astfel de lucruri. Până și la numai patru luni, ei au antene cumplite de fine. Și Adam este perfect conștient de faptul că părinții lui nu se mai înțeleg deloc. Ori de câte ori eu și cu Beth avem un schimb urit de cuvinte sau ne oferim reciproc câte un tratament prelungit de tăcere punitivă, eu îi simt teama, după cum ne imploră, cu ochii lui mari și cenușii, să fim ca înainte. Mă doare cînd văd îngrijorare pe chipul acestui băiețel, rugă lui tăcută pentru stabilitate – pentru că mă întoarce mintal cu treizeci și patru de ani în urmă, cînd eram și eu de vîrstă lui Adam, doar un martor neajutorat al disputelor dintre părinții mei.

De cum m-a văzut scoțind sticluța cu lapte de la microunde, Josh a început să dea din mînuțe și nu a încetat pînă ce nu i-am dus-o la gură. Mi-am tras pe urmă un scaun și m-am aşezat, ținîndu-l la piept, în timp ce el a supt tot laptele. Au fost cel puțin cinci minute de liniște, pînă ce l-a terminat pe tot – și, cu mîna liberă, am atins telecomanda ca să mă uit la televizorul micuț, aşezat pe un dulap. Nu mi-am închipuit niciodată că o să locuiesc într-o casă cu televizor în bucătărie, dar Beth a zis că era comod pentru că urmărea programele de rețete culinare, așa că n-am comentat (deși mă cam mîncă limba să-i spun că Sony Corporation încă nu exista pe timpul războiului de secesiune, astfel încît televizorul nu se prea potrivea cu stilul colonial al casei). Ca și celelalte trei televizoare pe care le aveam, era conectat la sistemul prin cablu, așa că i-am dat drumul pe McNews – adică pe CNN.

Pe cînd ecranul televizorului se însufletea, am văzut imediat ceva care m-a făcut să tresar. De fapt, nu ceva, ci... *pe cineva*. Kate Brymer. Este actuala corespondentă de război, marea vedetă a postului CNN. În clipa aceea era îmbrăcată în niște pantaloni și o geacă de firmă, și transmitea direct dintr-un

spital bombardat, din Sarajevo. În spatele ei, o echipă de medici tocmai amputa piciorul unui soldat. Nu aveau toate cele necesare, așa încît operaau fără anestezie. Se auzeau tipetele sărmanului om, care acopereau comentariul trist, lipsit de vlagă, caracteristic lui Kate. Am observat că părul ei șaten, tuns scurt, era parcă prea frumos coafat pentru cineva care se afla într-o zonă de război. Da, avea ea un fix cu părul. În perioada colegiului, cînd trăiam cu ea, Kate și-l peria permanent. La cursuri apărea îmbrăcată trăsnet și înarmată cu întrebări inteligente, dar și facil de inventat, care ar fi trebuit să sfîrnească orgoliul vreunui profesor, permîșîndu-i să se arate strălucitor. Încă de atunci se dovedise o abilă cunoșcătoare a vieții politice. Și înțelesese că – dat fiind că avea ambiții mari – flirtul era o armă necesară, uneori neplăcută pentru a-și îndeplini dorința de a parveni. Îmi amintesc cum zacea odată în pat, într-o după-amiază ploioasă de duminică, frunzăriind un teanc de cărți împrumutate de la bibliotecă, scrise de Martha Gellhorn, Oriana Fallaci, Frances Fitzgerald – după părerea ei, cele trei mari femei, corespondente de război, din ultimii patruzeci de ani.

„O să scriu și eu într-o bună zi o astfel de carte de memorii“, îmi spusese atunci Kate, foarte plină de ea, foarte sigură pe destinul ei profesional. Apoi ridicase un album cu fotografii de război, semnat de Robert Capa, și adăugase: „Iar tu vei fi ca el“.

Brusc, Josh aruncă sticluța pe podea. Era modul său de a mă avertiza că băuse destul. În cîteva secunde, începu iar să scîncească, ajungînd repede la niște lamentări ascuțite care amenințau să-i trezească și pe Adam și pe Beth. Așa că l-am sprijinit iar pe umăr, am deschis ușa de lîngă frigider și am coborît cinci trepte, pînă la subsol.

Subsolul devenise raiul meu, insula izolării mele, plină de diverse lucruri. „Un loc pentru jucăriile tale“, cum i-a zis o dată Beth.

Nu are o suprafață mare – cam cinci metri pe patru –,

dar eu cred că am reușit să împart spațiul acela într-un mod isteț în două încăperi mai mici. Este și singurul loc din casă pe care Beth n-a reușit să-l colonializeze: e căptușit cu lemn geluit, are un covor de un gri oarecare, precum și un bec ascuns în tavan. Când cobori scara, vezi imediat mica mea sală de gimnastică – o mașină de făcut ski, niște spaliere și aparate de forță. Eu încerc să lucrez cam patruzeci de minute în fiecare dimineață – zece minute pe un aparat, alte zece pe celălalt, iar ultimele douăzeci de minute trag de fiare – în scopul de a-mi menține greutatea la circa 90 de kilograme. Doctorul mi-a spus că asta este greutatea ideală pentru un bărbat nefumător, de 1,80 metri, treizeci și opt de ani și un nivel normal de colesterol, iar el mă complimentează mereu pentru faptul că pot să mă păstrez suplu. Poate că explicația pentru forma mea fizică deosebită este obișnuința ca, oricând simt nevoie să dau cîte un pumn în zid, în loc de asta, să vin aici jos și să-mi descarc furia pe fiarele astea.

Sau să ascult muzică. Am 1200 de compact-discuri, toate puse într-un suport rotativ, din lemn de cireș american. A fost fabricat, la comandă, de un producător de dulapuri din West Cornwall, un orașel din Connecticut. M-a costat, ce-i drept, 1830 de dolari, însă oricine l-a văzut a admirat simplitatea stilului Shaker. După cum toți mi-au apreciat și aparatura electronică. Am niște scule audio, luate din Manhattan, de pe Strada 45, de la un magazin care nu vinde decât componente britanice de ultimă generație – cele mai bune din lume, dacă te pricapi să alegi dintre mărcile mai puțin cunoscute. Mi-am mai luat și un sistem formidabil pentru doar 5000 de dolari – două difuzeoare Mission 753, un sistem CD Arcam Delta cu un Black Box DAC, și un amplificator nemaipomenit, tip Cyrus 3, care combină o claritate de diamant a sunetului cu un extraordinar efect stereo spațial.

Colecția mea de discuri se bazează în general pe recomandările din *Ghidul Penguin pentru muzică clasică*. Iar eu mă ocup de muzică aşa cum trebuie – și încerc să ascult o întreagă lucrare (sau un act dintr-o operă) în timp ce fac

gimnastică. Din păcate însă, orice durează mai mult de patruzeci de minute nu se potrivește cu programul meu de exerciții matinale, așa încît trebuie să renunț la chestii psihotice mai lungi, ca Mahler sau Bruckner. Dar îmi place să dau volumul la maximum seara, atunci când mă îngrop în singurul loc unde mă simt cu adevărat bine – camera mea obscură.

Cândva, acolo a fost spălătoria, dar unul din primele lucruri pe care le-am făcut după ce ne-am mutat aici a fost să mutăm mașina de spălat și uscătorul într-o debara de lîngă bucătărie. Pe urmă, au trecut la treabă tîmplarul și instalatorul, pentru că am renunțat la amenajările existente. Ei au instalat două chiuvete din inox, profesionale. Au zidit singura fereastră existentă. Au fost reparați pereții și au fost zugrăviți cu un verde deschis, pe urmă au fost fixate pe un alt zid dulapuri și blaturi la comandă, de culoarea oțelului. Și am băgat 2300 de dolari ca să-mi fac un fason: o ușă batantă ultramodernă, adică un cilindru băgat într-un alt cilindru, care să creeze perfect o cameră obscură.

Luîndu-mă după sfatul unui fotograf de la *Newsweek*, pe care-l cunosc, am investit și într-o aparatură foto de ultimul răcnet: un aparat de mărit, tip Beseler 45 mx; un uscător de filme, Kindermann; un sistem mecanizat de tăvi, Kodak. Nu folosesc decât produse chimice de laborator de cea mai bună calitate, Ilford, nu imprim decât pe hîrtie fotografică cu bromură Galleria (cea preferată de toți fotografilor buni din America). Și ca orice profesionist serios, prefer două tipuri de filme monocromatice de vîrf: Kodak Tri-X și Ilford HP4.

Vizavi de locul acesta de lucru, se află un dulap, pe tot peretele. Este ignifug. Și rezistent la apă, cu obloane din aluminiu, care se rulează, fiind asigurat cu două încuietori. Poate că vi se pare un exces de prudență, dar dacă ai o colecție de aparate de fotografiat și de lentile, evaluată la 45 000 de dolari, nu-ți permiti nici un fel de risc.

Am început să colecționez aparate de fotografiat încă din 1963. Atunci aveam șase ani și eram în vizită la bunicii mei din